

Олександр Кирієнко.

Олександр Кирієнко – кінорежисер, кліпмейкер. 1998 року закінчив КДІТМ ім. Карпенка-Карого за спеціальністю режисера відеофільму (майстерня А. Борсюка і В. Чубасова). З 1994 р. зняв 96 рекламних роликів, 21 музичний кліп. Працював на телебаченні, головний режисер телепрограм «Сніданок з 1+1», «Підйом», «Тетянин полудень», «Живий звук», «УМ». З 2000 року продюсер і режисер-постановник власної студії «PROPAGANDA HOUSE». 2004-2005 роки – дебютний повнометражний телефільм «Королева бензоколонки-2» («Фільм ЮА», Україна). 2005-2006 – повнометражний художній фільм «Помаранчеве небо». 2007 – повнометражний художній фільм «Інді».

Олександр Кирієнко: Режисери – це «хірурги душі»...

Бесіду веде Анна Погрібна

– Майже нічого не відомо про ваше життя до того, як ви стали режисером «Помаранчевого неба» та «Інді». Що можете сказати про ваші перші творчі пошуки?

– До «Помаранчевого неба» я зняв близько ста рекламних роликів, кілька музичних кліпів, фільм «Королева бензоколонки-2» – проект з телеканалом «Інтер». У рекламі вважаю себе піонером, оскільки створив перший рекламний ролик на плівці в Україні. «Творчі пошуки» – для мене занадто пафосні слова, хочеться просто знімати. Бачити себе у мистецтві – напевне, ще рано, тому якщо є можливість знімати – знімаємо те, що цікаво, що хочеться і вигідно знімати.

– Коли ви почали усвідомлювати себе режисером? Чим є для вас ваша професія?

– Напевне, усвідомлення себе як режисера ще не прийшло, оскільки режисер – це той, хто творить для людей щось особливе. Кінокартина «Інді» зробила мене дорослішим, бо це була серйозна психологічна робота. А режисери – це «хірурги душі». Якщо це якісний кінематограф, то режисери досліджують душі, копірсаються в них і показують у художній формі найогидніші їх прояви, щоб люди, бачачи це, не робили помилок.

– Чи є у вас взірць режисера в історії кінематографа?

– Я ціную багатьох режисерів, у кожному є щось особливе. Дуже подобається Грінуей, Карвай, Гай Річі. Оскільки в мені, хоч і в незначній кількості, тече циганська кров, люблю фільми Кустуріци.

– В Україні багато молодих режисерів, але всі вони опиняються перед проблемою, за які кошти реалізувати власні ідеї. Як вам вдалося отримати кошти для втілення в життя досить дорогих проектів?

– Насправді це помилкове судження: немає ідей, немає сценаріїв, немає історій. Натомість є чимало людей, які можуть дати кошти для реалізації ідей. Є продюсери, є кінокомпанії, які готові знайти інвесторів, іти на співпра-

цю з режисерами. Але режисери цього або не роблять, або займаються самообманом, коли приходять зі своїми «геніальними ідеями» до продюсерів, а ті змушені їм відмовляти. Схожа ситуація і в Росії. Проекти, які створювалися за американським форматом, виявилися невдалими й абсолютно безнадійними. А недорогі фільми, такі, як «Острів», збирають кінотеатри. Але в Україні таких історій немає... Про що зняти фільм – дуже серйозна проблема. Всі історії дуже «серіальні», а те, про що пишуть українські сценаристи, на мою думку, – нецікаво. Тому доводиться багато переробляти, додавати вже на знімальному майданчику, як було і з «Помаранчевим небом», і з «Інді». А щоб знайти кошти, потрібно діяти: стукати у всі двері, ходити, дзвонити, набридати. Особисто я так і роблю, я нестерпна людина, якщо мені щось надзвичайно потрібне, можу подзвонити навіть Президенту, щоб показати йому свій синопсис. Тому – терпіння і наполегливість. Вода точить камінь; повільно, крапля за краплею, але можна досягнути мети. Просити кошти у Міністерства культури – це безнадійно. Поки держава не зрозуміє, що варто вкладати кошти в кінематограф, поки не візьме на себе функції продюсера, нічого не буде.

– Ви працюєте з комерційними кінокомпаніями. Як складаються стосунки «режисер – продюсер», чи не відчуваєте певний тиск з боку кінокомпаній?

– Мені щастить з продюсерами, напевне вони мені довіряють, тому і складаються чудові стосунки. Звісно буває складно, іноді мене не розуміють, «вивертають руки». Але треба відстоювати власну думку, зуміти пояснити, чому потрібний саме такий «дорогий» актор, тоді вони погоджуються, а потім ще й дякують, що наполіг на своєму, переконав їх. З кінокомпаніями «Паноптикум», «Тріумф», «Сінема», «Аврора» нас поєднує певна творча внутрішня інтуїція, до таких людей треба йти і пропонувати свої проекти.

– Знайти гарних акторів – не менш проблематично, ніж знайти продюсерів. Акторський склад «Інді» – дійсно зірковий, адже тут і Олена Бабенко, і Олександр Домогаров, і Олександр Балувєв. Чи легко ці актори погодилися працювати з молодим режисером?

– Ці актори – професіонали, і якщо вони погоджуються, то межа між «молодим режисером» і «немолодим режисером» не є важливою. Знову-таки, важлива довіра. Спершу довіри був невеличкий відсоток, але вже наприкінці зйомок ми добре розуміли один одного. Хоча було складно, адже вони – актори з досвідом – в перші знімальні дні ставили такі запитання, над якими я ніколи не замислювався. Тому для мене це була гарна освіта, оскільки ці актори грали по-справжньому, «горіли» своєю роллю, думали, що вони грають, ставили певні завдання і вимагали вирішень. Мене звинувачують у тому, що я не люблю українських акторів, але їм ще треба вчитися такій професійності. Навіть один знімальний день, епізодична роль вимагає відданості цій справі, а запрошені спершу українські актори поставилися до цього недбало і несерйозно. Російські актори виявилися більш відповідальними. Наприклад, у Кутепової була невеличка роль, але вона віддала їй не менше уваги і сил, ніж Бабенко чи Домогаров. Можливо, таке серйозне ставлення до роботи спричинено цінністю особистої репутації для актора.

– А як проходили зйомки фільму?

– Знімати фільм – це завжди складно. По-перше, це велика команда, і кожному потрібна увага. А по-друге, складним був процес зйомок, зокрема в Каїрі, у незвичних погодних умовах. Деякі кадри вимагали каскадерів, наприклад, кадри з аварією були справжніми, і ці два дублі потребували значної моральної сили, як моєї, так і акторів. Небезпечними були зйомки на мосту і на горі, на яку Бабенко треба було піднятися. Ми власним коштом провели ремонт билець на горі, щоб знімальна група могла там працювати. Тобто потрібна була значна увага, а команда в основному молода. Ми прагнемо залучати молодих, щоб вони могли набути досвіду. Але справа цього варта.

– В «Інді» були вкладені значні кошти (1,2 млн. доларів). Що можна сказати про успішність фільму після двох тижнів кінопрокату?

– В кінопрокаті картина справді є успішна. Але наскільки я знаю, продюсери повернули витрачені кошти ще до кінопрокату, оскільки телевізійні права були продані телеканалам «РТР», «Інтер», «Україна». А кінопрокат – це швидше велика рекламна акція і для продажу DVD в тому числі. На кінопрокат ми не поклали особливих надій, оскільки в кіно в нас не заведено ходити. Молодь ходить переважно на розважальні фільми, а ми створили фільм для дорослого глядача. Але якщо подобається і молоді – ми тільки раді.

– Якщо згадати «Помаранчеве небо», то що тут переважає: версія Ромео і Джульєтти чи згадка про революційні події? Наскільки важливим є елемент «політичності»?

– «Помаранчеве небо» було досить авантюрним кроком: ми не плекали ілюзій, просто написали синопсис, з яким безуспішно ходили у різні партії поки не знайшли приватного інвестора. Нам іноді дорікають фрагментом, де пан Мороз стоїть біля палатки Гонгадзе. Але це свідомий крок, адже хто ще міг там стояти. А щодо історії Ромео і

Джульєтти, то ми постійно були між двома вогнями, і та політична правда, якої ми прагнули, відсотків на п'ятдесят затьмарила історію кохання. Ми це зрозуміли, але запізно. Надалі прагнемо більше висвітлювати почуття. Взагалі я людина аполітична і не був на Майдані Незалежності під час революційних подій.

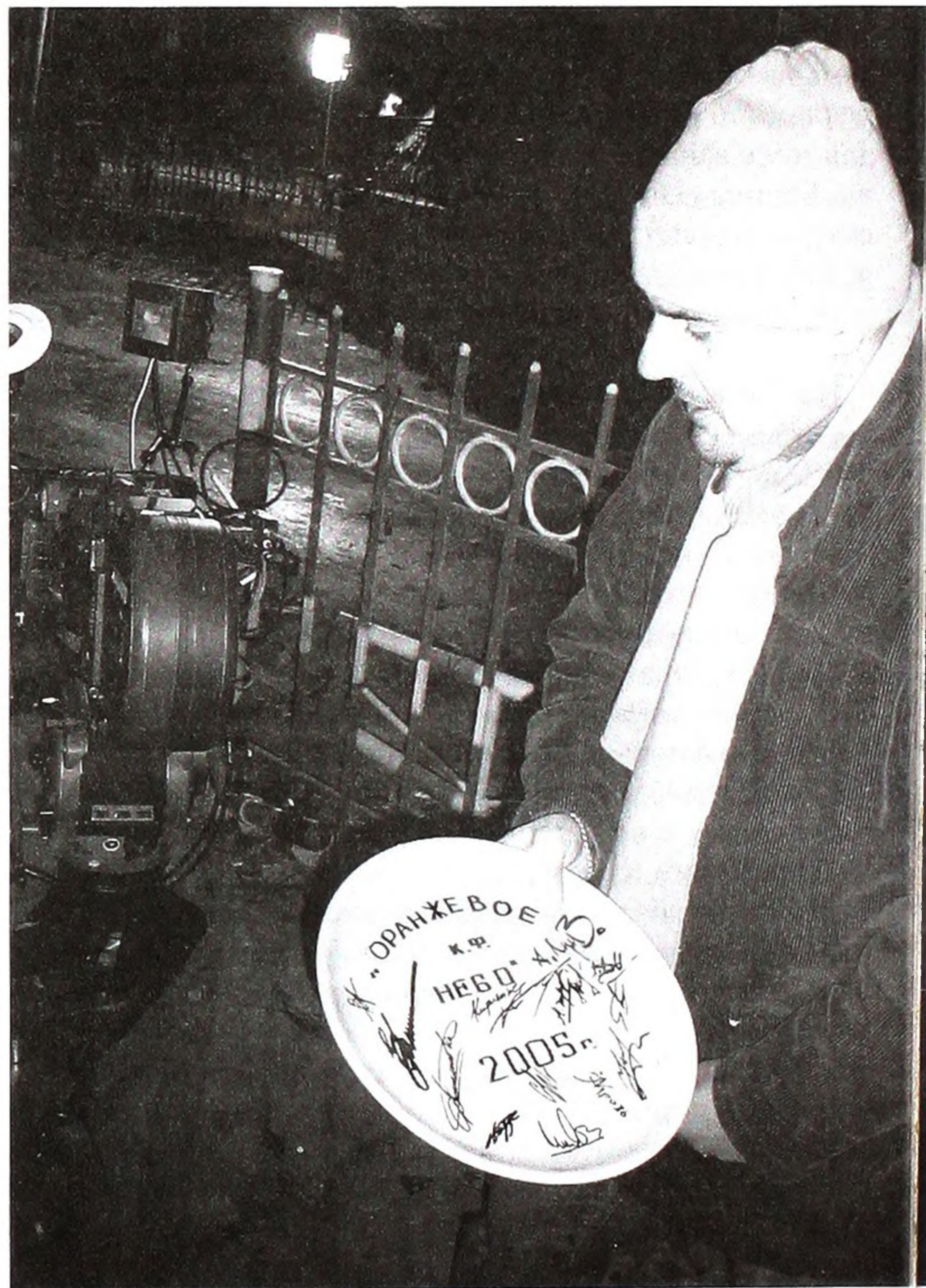
– «Інді» стала першою частиною трилогії, тобто передбачається певна стилістична чи тематична подібність фільмів. Що саме їх об'єднуватиме?

– Так, ми зняли вже другу картину, яка називається «Свої діти». Там знову грає Олена Бабенко, головна чоловіча роль у Олексія Серебрякова, а ще знялися дві чудові дев'ятирічні дівчинки з Москви. Всі картини трилогії об'єднуватимуть дуже прості речі – кохання і доля. Доленосні зустрічі, несподівані перипетії, на основі чого виникає кохання і розгортаються різні історії. Щодо третьої частини трилогії, то є два варіанти сценарію: або це історія двох стареньких людей, і події розгортатимуться у 2047 році, або історія про молодь 60-х років ХХ ст. Тож кохання і доля – речі, про які варто знімати фільми і заради яких треба жити. А ще діти як плід кохання... Це і є моє своєрідне життєве кредо.

– А якими є найближчі творчі наміри, окрім уже згаданої трилогії?

– Ми хочемо зняти комедію під назвою «Сгазу бабки» історію у стилі Гая Річі, де дві бабусі грабують банк. У серпні плануються зйомки, є ще деякі ідеї, ми поки що у пошуках інвесторів. Телебачення і тим паче серіали мене не приваблюють, але рекламою продовжуємо займатися.

Травень, 2007.

О.Кірієнко на зйомках фільму «Помаранчеве небо».